

délre, hol zöld
ég hazudott nekünk vizet.
Mögöttünk a
kivágott fa felkel, járni kezd.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Sárosi István

RÖHEJ!

...senki sem vette észre, hogy eltűnt, mint azt sem, hogy ott volt, vagy azt, hogy élt, senki, az én eltűnésemet még kevésbé, röhej, pedig ő is, én is ugyanolyan szereplői voltunk az eseményeknek, mint az a harmadik, aki miatt azóta is állandóan áll a balhé, annyi idő után, s még ki tudja, meddig, velünk meg végeztek, alig léptünk színre, ostoba példázat szereplőiként, máris eltűntünk, nevetségesnek és abszurdnak érzem az egészet, s mindennél csak azt utálom jobban, ami végül is kikerekedett belőle, pedig mindketten ugyanolyanok voltunk, teljesen egyformák, Jáfetből mégis szentet kreáltak, példaképet, szimbólumot, s miatta, a nyápic miatt, akit ugyanúgy rakhattak volna szélre, jobbra vagy az én helyemre, miatta lett tanmese az egészből, eltorzítva, szájon vágva a valóságot, mert ott semmi sem úgy volt, ahogy leírták, mocskos hazugság minden sor, s különben is, mi az a pár sor, amit ránk szántak, kettőnkre, az egész életünk és létünk üzenhető mondat, kettőnké annyi, a nyápicról sok ezret hordtak össze, négyen, hogy a többről ne is beszéljek, tehetségtelen firka szöveg szentírási hajhászó sztorigyűjteménye, sehol egy eredeti ötlet, mindegyikből ordít az erőltetett célzatosság, s rólunk, kettőnkéről visszacsúsz csak ez a nyomorult pár mondat, amelyek ráadásul kitaláltak és hazugak, szörnyű, hogy ez senkit nem zavar, senkinek nem tűnik fel, mint ahogy az se, hogy egyik tehetségtelenebb, mint a másik, s ebben nagyságrendbeli különbség van köztük, János a pökhendiségtől és beképzeltségtől annyira elvakult, hogy a legmerészebb szemérmes lézeres csoda vagy mulatság sem volna képes segíteni a látásán, mint ahogy a butaságától elvakult emberen sem segít semmifajta dioptriakorrekció, nagyképű, csupasz állú hólyag, egy mondat, írd és mondd, nem több, egy mondat, mint az, hogy elintéztél minket, egy odavetett, rosszul megírt mondat, amelyben személytelenül megalázó szóval másoknak, két másoknak nevez minket, s máris a nyápic foglalkozik tovább, ezzel az isten tudja, honnan szalasztott eszelőssel, Máté se különb, mint egy fantáziátlan, száraz hangú újságíró, jellegtelen tényközlés az, amit csinál, nem több az egész és nem különb a Képűség bármelyik süketiségénél, de legalább kettő, két mondat a miénk, s nem úgy intéztél minket, mint az az örökifjúnak titulált nyálas balfék, s külön van szó rólam, és külön Jáfetről, ha nem is név szerint, mégis,

mintha emberibb volna, hogy egyiknek és másiknak szólít minket, bár a gonosztevő szó röhejes és egész egyszerűen célorientált, hatásvadász, s erre később még visszatérünk, Márk annyit sem érdemel, hogy a nevét megemlítssem, amellet hogy tehetségtelen, még buta is, amit csinál, az több mint plágium, s ez főleg a mi két mondatunkban válik felülmúlhatatlanná, bár nem rossz, mi több, érdekes az a gondolata, amikor az Írást idézi, hogy már AZ is foglalkozott velünk, mert ha ez igaz, akkor igenis kijár vagy kijárt volna nekünk a jelentékenyebb és tisztességesebb megemlékezés, vagy nevezhetjük akárminek, ám a gonosztevő szó ugyanolyan ostobán félresikerült szegénységi bizonyítvány nála, mint Máténál, de hát erről még úgyis beszélünk, mert mi az, hogy gonosztevő, egyáltalán mit jelent ez a szó, de nem most, majd annak idején, Lukács már megér egy misét, neki lelke van, tehetséges, intelligens, orvos, meglátszik, tizenkettő, összesen tizenkettő mondatot szán ránk, és ez már valami, ez jelent is valamit, majdnem azt mondtam, ezért már érdemes volt, s még a gonosztevő szót is képes lennék megbocsátani neki, bár a tényeket ő ferdíti el a leginkább, az egész nimbiikus szembeállítás az ő agyában fogant meg, hogy Jáfet meg én, nevetséges, hogy ő és én, hogy ilyeneket zagyváltunk volna össze, fogjatok le, mert eldobom magam a röhögéstől, baszd meg, ez nagyon fáj, baszd meg, baszd meg, baszd meg, ezt nyöszörögte folyamatosan, és közben bömbölt, mint egy húgyos kőlyök, baszd meg, ez szörnyű, ugyanolyan szaros csóró volt, mint én, máshonnan indult, az igaz, én mindig lent voltam, a sárban és a szarban, az ő apja volt valaki, jól menő vállalkozó vagy mi a frász, alkalmazottai voltak, lakás, kocsi, minden, közben meg felcsinált egy csajt az irodájában, aki terhes lett tőle, ezt Jáfet anyja kissé zokon vette, és kirúgta a vén faszt, mire egyedül nevelhette a porontyait, annyian voltak, mint az oroszok, nem bírta, mindent elvállalt, főzött, mosott, vasalt, valami társulásba is beszállt, de éjjel kellett az áruházat takarítani, ezt meg a gyerekek miatt nem lehetett, eladták a tévét, rádiót, az egyik ágyat, aztán a másikat is, matracokat toltak össze, mert csak a sezlön maradt meg, az pedig kellett, azon fogadta a kuncsaftokat, aztán kisebb lakásra cseréltek, majd még kisebbre, egy szobában voltak mind az öten, egy függöny választotta el a sezlont a szuszogó porontyoktól, sírt Jáfet, amikor erről beszélt, egyszer megleste az anyját, egy hájas disznó volt nála, aki nem tudott elélvezni, a nő mindent bedobott, végül a szájával, úgy sikerült csak, Jáfet hányt, mint a murányi, aztán a nővére is besegített a családfenntartásba, Jáfet pedig megszökött, és soha többé nem ment haza, még csak a környékre sem, félt megtudni, hogy nem is hiányzik, hogy csak örülnek, mert kevesebb az éhes száj, hogy talán észre sem vették az eltűnését, akkor találkoztunk először, ha azt egyáltalán találkozásnak lehetett nevezni, a Keletinél, pénztárcát lopott, és menekült az üldözői elől, belefúrta magát a tömegbe, én meg akkor jöttem fel az aluljáróból, kezem tele a pornókkal, és engem kaptak el, hasonlítottunk, azt hitték, én vagyok ő, rettenetesen összeverték, aztán este, otthon az apám is, a zsaruk belöttek az ajtón, magáé ez a szar?, apám már beszélni sem tudott, annyira részeg volt, úgy kotorták elő a papírjait a zsebéből, ha még egyszer elkapjuk ezt a szemetet, téged vágunk síttre, megértted?!, üvöltötte az egyik zsarú, kapd be!, morogta apám, jelezve, hogy nem mindenben ért egyet velük, aztán mikor magunkra maradtunk, feltápászkodott, s úgy elvert, mint még soha, rengeteget vert, de úgy és annyira, mint azon az estén, még rágondolni is borzadok, mert aznap semmit sem sikerült eladnom, azért, meg hogy odavittem neki a rendőroket, a székkal vert, a szájával, az öklével, a szomszédok meg a falat püfölték, amikor a földön fetrengtem, rugdosni kezdett, szarházi gazember!, szaros mocsok!, üvöltötte, majd én megtanítalak, megtudod te, mi a, mi

a, itt elakadt, azóta sem tudom, mit kellett volna megtudnom, vérzett a szám, az orrom, a szemöldököm, mi a... és rúgott, mi a... és újra rúgott, aztán megszédült, estében bevete a fejét a sparhert szélébe, és úgy maradt, azt hittem, meghalt, örültem, nagyon szerettem volna, akartam a halálát, reggelre meg a hült helyét találtam, és nem láttam többet, azaz mégis, de akkor már nem ismertem föl, azt mondtam, ő, de csak azt akartam, hogy ő legyen, magam sem hittem, nem tudom, hogy került a villamos alá, teljesen szétroncsolódott a pofája, szerencsétlen gyerek!, súgta az egyik szomszéd, szegény fiú!, így a másik, felismered az apádat?, bökött hátba a rendőr, civil volt és nagydarab, igen!, biztos vagy benne?, ő az!, pedig nem voltam biztos benne, a karja külön volt ott mellette a tepsiben, és hiányzott róla a tetoválás, és bennem nem volt semmi, semmit, de semmit nem éreztem, hacsak azt a döbbenetet nem, amit azóta többször is éreztem már, kívánok valamit, és teljesül, kívántam, akartam a halálát, gyűlöltem őt, rettegtem tőle, és teljesült, megdöglött, és azóta máskor is volt ilyen, de ezekről nem szívesen beszélek, ez mindig valami félelemmel töltött el, valami titkos hatalom erejét éreztem mögöttem, ezért voltam biztos a dolgomban akkor, ott, az utolsó napon, jobboldalt Jáfet, baloldalt voltam én, középen a nyápic, mindenki vele volt elfoglalva, én nyugodt voltam, élni akartam, és tudtam, hogy élni fogok, talán túl magabiztos voltam, nem kívántam eléggé, talán ez volt a baj, ezért nem sikerült, először és utoljára nem sikerült, pedig ennek az egynek kellett volna egyedül sikerülnie igazán, nem jött be, amit akartam, csinálj már valamit, baszd meg!, nyöszörgött Jáfet, mindig tőlem várt mindent, azelőtt is, mindig, baszd meg, találj ki valamit!, én meg elküldtem az anyjába, Jáfet bömbölt, mint egy hülye, akkor fordult a nyápicához, többször is szólt neki, az meg úgy csinált, mint egy süket, felé sem fordult, kicsinálták, az tény, rohadtul nézett ki, de hát szóltak hozzá, a rohadt életbe, miért nem válaszolt, persze hogy beárgtam, süket vagy?, ordítottam, nem hallod, hogy hozzád beszélnek?!, most légy okos!, most beszélj!, most szövegelj!, annyit tudtam róla, hogy mindig, mindenkinek szövegelt, és ehhez marhára értett, az emberek nagyon kajálták, belökték hozzánk a gödörbe, nem sokkal azelőtt, hogy elindultunk, lucskos volt a vértől és verítéktől, ott feküdt a földön, és nem mozdult, nagyon hosszú ideig csak a lihegését lehetett hallani, aztán feltápászkodott, a karjával tolta fel magát, deréktől lefelé szinte teljesen bénának látszott, körbenézett, észrevette Jáfetet, nézte egy darabig, majd engem, a többi szaros a háttérben hortyogott, azok nem tudtak semmiről semmit, aztán elkezdte a szöveget, először zihálva, akadozva, aztán mind folyékonyabban, hogy milyen jó az, amikor valaki szeret valakit és viszontszeretik, de az túró, mert akkor kóser, ha úgy is tud szeretni, hogy közben nem szeretik, sőt akkor is, ha azt csinálják, amit vele is, hát ez nekem sok volt, még azokat se nagyon tudtam szeretni, még azt a kevés embert sem, aki jó volt hozzám, nemhogy így, és főleg azokat, akiről szövegelt, képtelen voltam tovább hallgatni, fejezd be!, le se szart, mintha tényleg süket lett volna, folytatta, Jáfet meg úgy bámulta, nyitott szájjal, bambán és ütődötten, mint ahogy a kölykök bámulják este a rajzfilmet, képtelen voltam túrtörtetni magam, belemarkoltam a porba, odaugrottam hozzá, fogd be a pofád!, és a képébe vágtam, s akkor láttam, akkor vettem észre, távolból, a sötétben nem láthattam, hogy azok a barmok valami szűrős kórót nyomtak a fejébe, és nem volt komplett, ma is azt tudom csak mondani, az az ember nem volt normális, mintha semmit sem csináltam volna vele, mintha mi sem történt volna, folytatta, én meg felugrottam, belekapaszkodtam a rácsba, megpróbáltam felhúzni magam, arcomat a keskeny hézagba, a vasak közé préseltem, hogy tiszta levegőt szívjak a tüdőmbe, ő meg beszélt, mint egy elmebajos, hangja megcsuklott időnként,

de nem hagyta abba, mint aki tudja, kevés az idő, de még annyi mindent el kell mondania, azt mondta, nem az a szabadság, ha innen kimehetünk, nem akkor leszünk szabadok, Jáfet képébe vágtam az öklömmel, nem bírtam elviselni a holdkórosan buta pofáját, az örök szedtek le róla, mert úgy vertem, mint az apám engem azon az utolsó estén, csak hogy akkor én gyerek voltam, Jáfet felnőtt, sokat megért, sokat tapasztalt felnőtt, aki tudja, hogy az élet nem az, aminek tanítják, hirdetik, amiről az a szerencsétlen csenevész ott a börtönben pofázott, az élet szar, egyenlőségi jellel a két szó között, úgy, ahogy mondom, az élet egyenlő szar, s most visszamennek az életbe, ugatta a nevelőtiszt, amikor kiengedtek évekkor korábban, és nem mert bevallani magának sem, hogy az élet, ahogy van, és ahogy éljük, rosszabb, mocskosabb és elviselhetetlenebb mindennél, visszamennek abba a világba, amelynek megsértették a játékszabályait, az erkölcsi normáit, a szabadságba, hörögte fröcsögő pátosszal, amely mindenkié, mindenkié, aki élni tud azokkal a jogokkal és kötelezettségekkel, a barom!, azzal sem volt tisztában, hogy mielőtt tudná, mi a jog és kötelesség, az ember még gyerek, sőt még előbb, csecsemő, tiszta lap, és nem ő tehet arról, amivé lesz, előbb tudtam káromkodni, mint járni, előbb tanultam meg lopni, mint beszélni, az apám előbb töltött a pofámba pálinkát, mint tejet, és gyűlöltem őt, halálosan, mindenkinél jobban, pedig őerte is felelős valaki, ő is tisztának született, ha ez vele kapcsolatosan így volt egyáltalán, a szemét!, erről miért hallgat Máté, miért nem beszél az a buta Márk, a rajtunk megspórolt mondatokból miért nem áldozott legalább egyet erre János, egyikünk se született gonosztevőnek, egyikünk se tette a rosszat és gonoszt csak úgy, önmagáért, élvezetből, „és vele együtt két gonosztevőt is keresztre feszítettek”, ordító aljasság és szemétség, mintha a foglalkozásunk lett volna, mert még azt az őstisztaságot sem voltak képesek tisztelni, amely, bárhová süllyed is az ember, benne érintetlenül megmarad örökre annak, rakódjon rá bármi ocsmányság és bármennyi mocskok, mert mindenki önmagát hordozza, az életét, a magamaga történelmét, annak minden szennyesével, s Jáfet élete nem szennyesebb, mint akárki másé, az enyém ugyanúgy nem, és ha volt vagy van Isten, az biztos, hogy tudja ezt, és ha a nyápicnak tényleg köze van hozzá, úgy ő is tudja, mert tudnia kell, mint azt is, hogy mindannyian esendők vagyunk, és ha valaki elesett, minden attól függ, van-e ott valaki, aki felsegíti, s ha kell, újra megtanítja járni, különben nem marad más hátra, mint a szökés, szökés a nevelőotthonból, ahová háromszor vittek vissza, a nevelőszülőkhöz, akiknél rosszabb volt, mint később a börtönben, és szökés az emberek elől, mindenki elől, végül önmagunk elől is, és ennél már nincs nehezebb, mert vágd fel az ereidet, vérezz ki, eszméletlen hörgésed felébreszti a cellát, aztán anélkül, hogy tudnád, összevarrnak, vérrel toltanak fel, s kezdhetsz mindent előlről, s az újabb szabaduláskor hallgathatod egy másik nevelőtiszt álszent szófosását, de arról még senki nem szólt egy szót sem, hogyan lehet azt a legeslegeső, öntudatlanul, mások állatsága miatt elkövetett csorbát még mindennek az elején úgy kiköszörölni, hogy ne kövesse azt egy második, harmadik, negyedik, aztán számolatlanul, és eskuszöm, akaratlanul az összes többi, mert úgy lettem én is az, ami, hívjon az a négy exhibicionista faszfej annak, aminek akar, rendben van, gonosztevőnek, de nekem is kellett ennem valamit, és a kukákat már utcahosszakra lefoglalták, ha pedig a szemétkosarakba túrtam bele, a rend öre garázdaság miatt vert szájba a jogot gyakorló, igazságot osztó gumibotjával, és aludni is kellett valahol, de a Keletit bezárták, aztán a Délit is, éjjel tizenegykor, és a hideg ellen nincs és sosem volt orvosság, csak a meleg ruha és a fűtött szoba, erről miért hallgatnak az okosok, János, Máté meg a bölcs doktor, mert ez tényleg nem szabadság, hadd legyen

igaza a nyápicnak, a szabadság nem a rácsokon kívül kezdődik, nem akkor, amikor kilépünk mögüle, a szabadság az valami egészen más, nem tudom, mi, sosem tudtam, a nyápic álmodozó, sok mindent mondott, néha igaza is volt, de a szép szavakért még sosem kaptam kenyeret a boltban, kabátot a másikban, nem tudom, megpróbáltam, Jáfettel voltam egyszer, tulajdonképpen lopni indultunk, éhesek voltunk, mégis különös, de aznap jókedvűek, hölgyem!, nevettem a pénztárosra, hiszek az emberi megújulásban!, s a szatyromba sülyesztettem egy darab kenyeret, az új demokrácia győzelmében!, a kenyér után a felvágottat, ne röhögj, Jáfet!, az ország jövőjében!, egy üveg sör következett, a liba meg sikoltozni kezdett, egy másik meg rendőrért telefonált, mi meg pucoltunk, még a szatyrot is otthagytuk, amiért sokszor leszúrtam Jáfetet, pedig nem is ő volt a hibás, a nőt sajnáltam, aki rajta volt, valamit reklámozott, szappant vagy mit, nem tudom, barna volt, hosszú hajú, és úgy éreztem, őt szeretni is tudnám, és gyakran gondoltam rá, főleg hajnal felé, de futni kellett, mindent otthagytunk, aznap a Korzó kukájából vacsoráztunk, és a kurvát szidtuk, aki olyan buta, mint a föld, és hitetlen, mint egy darab tehénszar, semmiben nem hisz, legkevésbé az emberi megújulásban, a demokrácia győzelmében és az ország jövőjében, mert fantáziátlan, mint egy tapír, és olyan, mint az összes többi, aki félre- és rosszul ismer minket, képtelen felfogni bármit is, mert fogalma sincs semmiről, s az Írást sem ismeri, mely örökre meghatározta létünk és létezésünk szükségszerűségét, mert mi vagyunk minden jólét kritikája és bírója, a hamis önelégültség lelkiismeret-furdalása, a megjátszott-jókedvű nevetés fájó oldalszúrása, de hát mit várhat az ember egy pénztárostól és egyáltalán bárkitől is a mai világban, ahol koldusként sajnált és megtűrt lehet, lázadóként scnki, mert a koldust mi is szánjuk, egyszer a Körúton gyereksírást hallottunk, egy cigányszerű szatyor verte pár éves porontyát, ő az esendő nyomorékok pózában koldult pénzt és alamizsnát, a kölyköt pietákompozíció részeként, sajnálatfokozásra eröltette bűdös és gyűrött ölébe, a gyerek unta, semmit sem fogott fel, elege volt, az a ringyó meg ütötte, ahol érte, Jáfet odament, meghúzta a gyerek csimbókba ragadt haját, mire az még jobban ordított, én röhögtem, de Jáfet rögtön a gyerek kezébe nyomta a barackot, amelyet a sarki zöldségesstandról lopott el pár perccel korábban, és már nem röhögtem, mert ez is ő volt, Jáfet, ezért csináltak volna szentet belőle, nem azért a marha, sosem volt szövegért, amit Lukács szerint nyomott a nyápiccal ott fel-lógatva, ami tényleg nem is úgy volt, ahogy az a hülye összezagyalta, és sorolni tudnám, miket csinált még Jáfet, és én is, hisz én tanítottam meg a barmot, hogy egyáltalán mi a jó, és mi a szép, hiába, az embereknek semmihez sincs érzékük, a szépség-spektrumuk semmivel sem szélesebb az egoizmusuk, önzésük és sznobizmusuk spektrumánál, és nem volt hely, hol újrakezdhattunk volna, ahol tartósan annak fogadtak volna el, amik valójában voltunk, és amik lenni akartunk, a hordozott múltjel vérző stigmaként kísért bennünket egyik helyről a másikra, sodródhattunk az ország bármelyik végébe, az ajtók eleve zárva voltak, vagy rögtön bezáródtak előttünk, mert egy isten tudja hogy eltűnt pénztárca bűnöse sehol senki más nem lehetett, csak Jáfet vagy én, s hány rejtett aljasság történhetett és történt akkor tényleg ártatlan személyünk nevében, álarcunk mögé bújva, pedig mindent inkább akartunk, mint azt, amit vártak vagy gondoltak rólunk, kiveti magukat a társadalom magából!, üvöltötte a hájpacni, vörös nyakú bíró az ítélet felolvasása előtt, mint ahogy a kelevényt sem tűri az egészséges szervezet magában, úgy metsszük ki magukat is az emberiség nemes testéből!, s korántsem nemes nyála permetezve fröcskölt ránk a magasból, mert méltatlanná váltak arra, hogy még egyszer helyet kapjanak az emberek testvéri közösségében!, Úr-

isten, gondoltam, Káin és Ábel, testvéri közösséget mondott az a lóbaszó állat, és hazudott, mert tudta, mi az igazság, s azt is tudta, hogy neki ez a legegyszerűbb, a legkényelmesebb megoldás, mert egyszerűbb és kényelmesebb egy tükröt összetörni, megnyugtatóbb lábbal szilánkokká zúzni, mint egyszer, csak egyszer legalább belenézni, Jáfet akkor is sírt, nem hangosan, de folyamatosan, és aztán mindig csak sírt, pedig szerintem föl sem fogta a dolgokat, és később se fogott fel semmit, amikor a kérvényét visszaküldték, és végérvényessé vált a sorsa az enyémmel együtt, akkor sem, szerintem túl szegényes volt a fantáziája, és túl kevés az esze, hogy föl tudja fogni, mi is történik majd vele, csak annyit sejtett, hogy valami szörnyű, valami rettenetes, s akkor is, amikor ott lógott a túloldalon, akkor is csak zajlottak vele az események, történtek, ő mint-ha kívül lett volna, valahol távol, nem értett semmit, tényleg nem fogta fel, baszd meg, ez nem igaz, ez nem igaz, baszd meg!, és köpni akart, de taplószáraz volt a pofája, és nem tudom, mi a fenének dumál összevissza Lukács, amikor ott se volt, nem hallotta, csak másod-harmadkézből kapta az egészet, nyápic nyögött, folyamatosan nyögött, ugyanúgy, mint Jáfet, csak ő nem sírt, nyögött, és szó nélkül tűrte, hogy röhögjenek rajta, ez a szabadság, mi?, lihegtem felé, mert alig kaptam levegőt, a hőség miatt, meg amiatt, ahogy ott lógtam, rohadtul éreztem magam, őket is szereted, mi?, még most is szereted őket?, de a nyápic csak zihált, semmit sem válaszolt, a tüdeje sípolt, mint egy kiszuperált gőzgép, hát szeresd is őket, te barom!, próbáltam üvölni, megéledemlik!, s nem tudom, jött-e ki hang egyáltalán a torkomon, te hülye vagy!, suttozta Jáfet, baszd meg, te úszta hülye vagy!, de nem törődtem vele, a nyápic teljesen kiborított, ilyet még sosem éreztem, gyűlöltem, le tudtam volna köpni, ha lett volna nyálam, és közelebb lett volna, biz' isten meg is csinálom, hallod?!, hozzád beszélek!, ne csináld, baszd meg, ne csináld, kérlek!, süket vagy?!, még most is szereted őket?!, embert még így nem gyűlöltem, ő meg lassan, állatira lassan, mintha egy lassított filmet láttam volna, felcsemelte a fejét, és bámulni kezdett, nem szólt, nem válaszolt, csak figyelt, vártam, hogy mond valamit, aztán a szeme olyan furcsa lett, mintha nem is engem nézne, hanem valamit messze a hátam mögött, aztán egyszer csak kész volt, lebukott a feje a mellére, és nem volt tovább, pedig akart valamit mondani, abban biztos voltam, és most is biztos vagyok benne, nem tudom, mit, de valami állatságot biztos, amit már hallottam tőle, eszelős, ostoba, lebegő és talajtalan állatságot, csak az a különös, hogy érdekelt, nagyon érdekelt, mit tud még újítani, s hogy tud-e egyáltalán, hogy mire képes egy megszállott még ilyenkor is, aztán a vihar szétverte a bámész csöduletet, félek, hallod, félek, nyöszörögte Jáfet, és furcsa volt, szokatlan, nem tette hozzá, amit mindig szokott, baszd meg, nem is válaszoltam, hát ez volt, így volt, nagyokosok, János, Lukács, kis Andersenek, mielőtt bárki is elbőgné magát a meghatottságtól, ez és így történt, szó nem volt másról, találkozásról meg paradicsomról, aztán jöttek azokkal a kurva dorongokkal, s a többit úgyis tudjátok, minek részletezzem, elvittek minket, Jáfetet a lábánál fogva húzták végig a sárban a pocsolyákon keresztül, és azóta nem tudok rájönni, mit akart még mondani a nyápic, lehet, hogy semmit vagy semmi érdekeset, esetleg egész egyszerűen csak ő akart leköpni engem, nem tudom, mint ahogy azt se, miért olyan fontos ez az egész nekem, hogy megtudjam, le is van szarva az egész, minden le van szarva, nekünk ennyi jutott, nem több annál a néhány mondatnál, pedig mi minden van mögötte, és soha senki nem nézett utána semminek, soha senkit nem érdekelt az az igazság, mint ahogy senkiben nem hagyott űrt a távozásunk, senki se vette észre azt, hogy eltűntünk, mint azt se, hogy voltunk, vagy azt, hogy egyáltalán éltünk...